# ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 9ης Νοεμβρίου 1989 *

Στην υπόθεση 55/88,

**Θεόδωρος Κατσούφρος του Ιωάννη,** υπάλληλος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και κάτοικος Λουξεμβούργου, 8, rue Cyprien Merjai, εκπροσωπούμενος από τη Λ. Σταυρίτη, δικηγόρο Αθηνών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Α. Μενιδιάτη, 50, rue Nic. Ries,

προσφεύγων,

κατά

**Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,** εκπροσωπούμενου από τον F. Hubeau, υπάλληλο του Δικαστηρίου, κτίριο Annexe, Kirchberg, Λουξεμβούργο, ο οποίος είναι και αντίκλητος και επικουρείται από τον Κ. Λουκόπουλο, δικηγόρο Αθηνών,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση ακυρώσεως της αποφάσεως της Διοικητικής Επιτροπής του Δικαστηρίου που απέρριψε την ένσταση του προσφεύγοντος και αίτηση με την οποία ζητείται να αναγνωριστεί ότι η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή υποχρεούται να ενεργήσει σύμφωνα με το άρθρο 24 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,

## ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

συγκείμενο από τους F. Schockweiler, πρόεδρο τμήματος, G. F. Mancini και T. F. O'Higgins, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: G. Tesauro
γραμματέας: B. Pastor, υπάλληλος διοικήσεως

λαμβάνοντας υπόψη την έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 27ης Ιουνίου 1989,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική.

αφού άκουσε το γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 10ης Οκτωβρίου 1989,

εκδίδει την ακόλουθη

## Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 22 Φεβρουαρίου 1988, ο Θεόδωρος Κατσούφρος του Ιωάννη, μόνιμος υπάλληλος με βαθμό LA 6 στο ελληνικό μεταφραστικό τμήμα του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, άσκησε προσφυγή με την οποία ζητεί να ακυρωθεί η απόφαση της Διοικητικής Επιτροπής του Δικαστηρίου, της 23ης Νοεμβρίου 1987, με την οποία απορρίφθηκε η ένστασή του, και να αναγνωριστεί ότι η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή ( στο εξής: ΑΔΑ ) υποχρεούται να ενεργήσει σύμφωνα με το άρθρο 24 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ( στο εξής: κανονισμός υπηρεσιακής καταστάσεως ).

2 Από τη δικογραφία προκύπτει ότι στις 4 Φεβρουαρίου 1987, κατόπιν συζητήσεως μεταξύ διαφόρων υπαλλήλων του ελληνικού μεταφραστικού τμήματος του Δικαστηρίου σχετικά με τα επαγγελματικά προσόντα του Θ. Κατσούφρου, έλαβε χώρα επεισόδιο, κατά το οποίο, κατά τους ισχυρισμούς του προσφεύγοντος, ο Ν. Κωνσταντίνου, συνταξιούχος υπάλληλος των Κοινοτήτων και κατά τον κρίσιμο χρόνο συνεργάτης free-lance του Δικαστηρίου με την ιδιότητα του αναθεωρητή, βιαιοπράγησε κατά του προσφεύγοντος. Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι αυτές οι βιαιοπραγίες κλόνισαν την υγεία του σε σημείο ώστε να επισύρουν την προσωρινή ανικανότητά του προς εργασία.

3 Αυτή η εκδοχή για τα γεγονότα επιβεβαιώνεται από έναν άλλο υπάλληλο του τμήματος, αλλά αμφισβητείται τόσο από τον ίδιο τον Ν. Κωνσταντίνου, όσο και από τον προϊστάμενο του τμήματος, οι οποίοι, αμφότεροι, κατηγορούν τον προσφεύγοντα ότι επέδειξε προκλητική συμπεριφορά.

4 Στις 24 Φεβρουαρίου 1987, ο Θ. Κατσούφρος ζήτησε από την ΑΔΑ να λάβει όλα τα ενδεδειγμένα μέτρα προκειμένου να προσδιορίσει ποιον βάρυνε η ευθύνη για το επεισόδιο, να αποτρέψει την επανάληψη παρόμοιου περιστατικού, την αποκλειστική ευθύνη του οποίου απέδιδε στον Ν. Κωνσταντίνου, και να επιβάλει πειθαρχικές κυρώσεις στον τελευταίο.

5 Με έγγραφο της 9ης Ιουνίου 1987, ο γραμματέας του Δικαστηρίου γνωστοποίησε στον Θ. Κατσούφρο ότι, κατόπιν μελέτης της υποθέσεως, δεν μπορούσε, ενόψει των διαταμένων μαρτυρικών καταθέσεων, να διαπιστώσει την ύπαρξη περιστατικών που να μπορούν να δικαιολογήσουν τη λήψη μέτρων. Δόθηκαν πάντως οδηγίες ώστε οι αναθεωρήσεις των μεταφράσεων του Θ. Κατσούφρου να μην ανατίθενται πλέον στον Ν. Κωνσταντίνου.

6 Στις 11 Αυγούστου 1987, ο Θ. Κατσούφρος υπέβαλε ένσταση βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως κατά της απαντήσεως του γραμματέα της 9ης Ιουνίου 1987. Ο Θ. Κατσούφρος επικρίνει το γεγονός ότι δεν επιβλήθηκε πειθαρχική ποινή κατά του Ν. Κωνσταντίνου.

7 Με απόφαση της 23ης Νοεμβρίου 1987, η Διοικητική Επιτροπή του Δικαστηρίου απέρριψε την ένσταση του προσφεύγοντος, με το αιτιολογικό ότι η διοίκηση, συλλέγοντας και εξετάζοντας τις έγγραφες μαρτυρικές καταθέσεις όλων των πρωταγωνιστών του επεισοδίου, εκπλήρωσε το καθήκον αρωγής που υπέχει από το άρθρο 24, εδάφιο 1, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Ενώπιον της αδυναμίας προσδιορισμού των υπευθύνων, η διοίκηση ενήργησε με τρόπο ανάλογο και επέδειξε την απαιτούμενη από τη σοβαρότητα των προβαλλόμενων περιστατικών επιμέλεια, με τη λήψη ενός μέτρου οργανώσεως της υπηρεσίας που είχε ως σκοπό την αποφυγή κάθε μελλοντικής αντιπαραθέσεως των ενδιαφερομένων. Όσον αφορά τη σκοπιμότητα της επιβολής κυρώσεων, εκτός από το ότι οι κυρώσεις αυτές δεν θα μπορούσαν να στηριχτούν στις πειθαρχικές διατάξεις του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, ο οποίος δεν έχει εφαρμογή στον Ν. Κωνσταντίνου, η διοίκηση διαθέτει σ' αυτά τα θέματα ευρεία ευχέρεια εκτιμήσεως, η δε υποχρέωση αρωγής που υπέχει αποκλείεται να συνεπάγεται και καθήκον να κινήσει πειθαρχική διαδικασία.

8 Στην έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση αναπτύσσονται διεξοδικώς τα πραγματικά περιστατικά, η εξέλιξη της διαδικασίας και οι ισχυρισμοί και τα επιχειρήματα των διαδίκων. Τα στοιχεία αυτά της δικογραφίας δεν επαναλαμβάνονται κατωτέρω, παρά μόνον καθόσον απαιτείται για τη συλλογιστική του Δικαστηρίου.

**Επί του παραδεκτού**

9 Το Δικαστήριο προβάλλει ένσταση απαραδέκτου της προσφυγής λόγω ελλείψεως εννόμου συμφέροντος του προσφεύγοντος, ισχυριζόμενο ότι η άρνηση επιβολής πειθαρχικών κυρώσεων στον Ν. Κωνσταντίνου δεν μπορεί να επηρεάσει τη νομική κατάσταση του προσφεύγοντος.

10 Ως προς αυτό το σημείο επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο Θ. Κατσούφρος, με την ένσταση που υπέβαλε, ζητεί από την ΑΔΑ να συμμορφωθεί προς τις υποχρεώσεις που υπέχει από τον κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως και να επιβάλει πειθαρχικές κυρώσεις στον Ν. Κωνσταντίνου. Σκοπός του προσφεύγοντος είναι να αναγνωριστεί με τρόπο έμμεσο ότι ο ίδιος δεν υπέχει καμία ευθύνη για το επεισόδιο της 4ης Φεβρουαρίου 1987.

11 Ο προσφεύγων δικαιολογεί επομένως έννομο συμφέρον προς άσκηση προσφυγής κατά της αποφάσεως με την οποία απορρίφθηκε η ένστασή του, καθόσον με την προσφυγή του επιδιώκει την ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που απορρέει από τη δυσπιστία έναντι του προσώπου του εκ του ότι μπορούσε να θεωρηθεί ότι αυτός έδωσε λαβή στα εν λόγω περιστατικά και ότι επέδειξε συμπεριφορά απάδουσα σε υπάλληλο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

12 Κατά συνέπεια, η ένσταση απαραδέκτου που προβάλλει το Δικαστήριο κατά της προσφυγής του προσφεύγοντος πρέπει να απορριφθεί.

**Επί της ουσίας**

13 Προς στήριξη της προσφυγής του ο προσφεύγων ισχυρίζεται κατ' ουσία ότι το Δικαστήριο παρέβη το άρθρο 24 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, επειδή δεν έλαβε τα ενδεδειγμένα μέτρα για την ικανοποίηση της βλάβης που ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι υπέστη από το επεισόδιο της 4ης Φεβρουαρίου 1987, προσάπτει δε συγκεκριμένα στο όργανο αυτό ότι δεν επέβαλε πειθαρχικές κυρώσεις στον Ν. Κωνσταντίνου για το ότι επιτέθηκε κατά του προσφεύγοντος.

14 Το άρθρο 24, εδάφιο 1, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως ορίζει ότι « οι Κοινότητες παρέχουν βοήθεια στον υπάλληλο, ιδίως σε περίπτωση διώξεως των δραστών απειλών, προσβολών, εξυβρίσεων, δυσφημίσεων ή αποπειρών εναντίον του προσώπου του, λόγω της ιδιότητάς του ή των καθηκόντων του ».

15 Πρέπει να παρατηρηθεί σχετικά ότι, όπως έκρινε το Δικαστήριο με την απόφαση της 26ης Ιανουαρίου 1989, Koutchoumoff κατά Επιτροπής ( 224/87, Συλλογή 1989, σ. 99 ) η υποχρέωση προστασίας των υπαλλήλων, που υπέχουν τα κοινοτικά όργανα δυνάμει του άρθρου 24 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως και η οποία καλύπτει και την περίπτωση κατά την οποία οι υπάλληλοι γίνονται θύματα επίθεσης από άλλο υπάλληλο, υφίσταται μόνον εφόσον έχουν αποδειχθεί τα σχετικά γεγονότα.

16 Μολονότι κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου (απόφαση της 14ης Ιουνίου 1979, V. κατά Επιτροπής, 18/78, Rec. 1979, σ. 2093), η διοίκηση οφείλει, σε περίπτωση επεισοδίου που διαταράσσει την τάξη και την ασφάλεια της υπηρεσίας, να επεμβαίνει αποφασιστικά, προκειμένου να εξακριβώσει τα γεγονότα και να λάβει, εν πλήρη επιγνώσει, τα ενδεδειγμένα μέτρα, εντούτοις δεν μπορεί να επιβάλει πειθαρχικές κυρώσεις στον αναμιχθέντα υπάλληλο, παρά μόνο αν από τη διαταχθείσα έρευνα αποδεικνύεται με βεβαιότητα συμπεριφορά του εν λόγω υπαλλήλου που παρακωλύει την εύρυθμη λειτουργία της υπηρεσίας ή που θίγει την τιμή και την υπόληψη άλλου υπαλλήλου.

17 Εν προκειμένω η ΑΔΑ, αμέσως μόλις έλαβε γνώση του επεισοδίου, διέταξε διοικητική εξέταση, στο πλαίσιο της οποίας συνέλεξε και εξέτασε τις μαρτυρίες όλων όσων είχαν παραστεί στα γεγονότα της 4ης Φεβρουαρίου 1987.

18 Δεδομένου όμως ότι δεν μπόρεσε, λόγω των διισταμένων καταθέσεων, να εξακριβώσει με βεβαιότητα τα γεγονότα και τις ευθύνες, η ΑΔΑ έκρινε δικαιολογημένα και χωρίς να υπερβεί τα όρια της εξουσίας της σταθμίσεως ότι δεν υπήρχε λόγος επεμβάσεως βάσει του άρθρου 24 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.

19 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η ΑΔΑ, αρκεσθείσα στο να δώσει οδηγίες να μην ανατίθεται πλέον η αναθεώρηση των μεταφράσεων του Θ. Κατσούφρου στον Ν. Κωνσταντίνου, ούτως ώστε να προληφθεί κάθε νέα αντιπαράθεση των δύο πρωταγωνιστών του επεισοδίου, δεν παρέβη τη γενική υποχρέωση που έχει να μεριμνά για την εύρυθμη λειτουργία της υπηρεσίας.

20 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

**Επί των δικαστικών εξόδων**

21 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Κατά το άρθρο όμως 70 του ίδιου κανονισμού, προκειμένου περί προσφυγών υπαλλήλων των Κοινοτήτων, τα όργανα φέρουν τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ( δεύτερο τμήμα )

αποφασίζει:

**1) Απορρίπτει την προσφυγή ως αβάσιμη.**

**2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.**

Schockweiler Mancini O'Higgins

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 9 Νοεμβρίου 1989.

Ο γραμματέας
J.-G. Giraud

Ο πρόεδρος του δεύτερου τμήματος
F. A. Schockweiler